

VIDA ESCALENCA

REFRESQUEM LA MEMÒRIA

RICARD GUANTER

ELS ÀPATS DE L'ESQUIROL I LA SEVA COLLA

Segons ens conta la gent gran del poble, i atès el poc que hem trobat escrit, L'Esquirol era un home que estimava la bona taula, que li agradava menjar molt bé. Era el que se'n diu un bon «gourmet». I això que la seva salut, en els darrers anys de la seva vida, no li permetia de fer massa excessos. Patia de dispepsia, malaltia deguda a la digestió laboriosa i imperfecta, de caràcter crònic.

S'explica que, un bon dia, la colla d'amics de l'Esquirol, amb els quals ells solia sortir, l'invitaren a fer un sopar:

-Tenim dos parells de pollastres —li digueren— que seran una delícia.

-Ja sabeu —contestà ell— que sempre hi estic a punt. Per mi, ja podem anar-hi.

I així ho feren. L'àpat, com és de suposar, fou molt animat, mentre anaven cruspint, amb molta gana, els dos parells de pollastres.

L'endemà, l'Esquirol s'emportà una de les enrabiades més grosses de la seva vida. En anar a donar menjar a l'aviram que criava en el seu pati, la seva cara vingué de tots colors. Sort que en aquell moment no tenia els amics al costat, perquè no ens imaginem el que hauria passat.

Mira que invitar-lo a menjar els quatre pollastres més bonics que tenia en el seu galliner! De cresta vermella, coll tibet i cap altiu, plumatge fi i lluent, caminar solemne i senyorial.

Així, i molt més encara, eren aquells galls de raça anglesa que per més que l'Esquirol els busqués pel pati, no els trobà enlloc. No hi havia volta de full. **La seva colla havia sabut escollir bé.**

Comentant aquest fet amb en **Pepe Sala (Pepe «Fideuer»)**, em confirma el que jo havia sentit explicar, més d'una ocasió.

Abans, a l'Escala, les colles d'amics solien reunir-se molt sovint per fer un bon àpat. Però s'ho muntaven de tal manera que els resultava gairebé de franc.

Ja hem vist com ho feren amb l'Esquirol. Es clar que no sempre tocava el rebre al mateix pati o a la mateixa casa de pagès. Solien repartir-ho per no fer tan gravosa la broma sempre sobre la mateixa persona.

El més bó del cas és que els joves que visitaven els galliners sobretot les vigílies de les festes assenyalades, no eren de cases necessitades, sinó tot el contrari.

No era el benefici material el que buscaven, ni tampoc era la manca de diners el que els impulsava a fer-ho. Cercaven, més aviat, la gresca, la broma, la picaresca, el fet d'endevinar l'enrabiada dels amos, o la gràcia de poder-ho comentar l'endemà.

L'Esquirol i els seus companys, en **Peret Joaquim**, en aquell temps de l'Ajuntament, en **Sentena**, que era el Veterinari del poble, en **Joanet Forro** i d'altres, anaven molt sovint a la platja de Montgó, sobretot quan arribava el bon temps.

A Montgó, aquella època, hi feia vida, en una barraca de vinya que hi havia per aquells voltants, un pescador que se'l coneixia com en **«Dolfo dels muts»**. Amb el seu bot es dedicava a calar nances. Hi tenia molta traça i la cosa no li anava del tot malament.

Quan agafava llagostes i altre peix de qualitat, ell ja sabia que havia d'avisar l'Esquirol i la seva colla. **En Dolfo els hi cuinava un bon ranxo que se'n llepaven els dits.**

M'imagino la tranquil·litat i solitud del Montgó d'aquella època, lleugerament interromput molt de quan en quan per alguna reduïda excursió de col·legials de colònies que estiuejaven a L'Escala, com ens mostra la fotografia de l'any 1917.

Cel blau, mar manyaga, pins i vegetació intactes, silenci i calma. Els àpats devien ésser més bons enmig d'aquella serenitat i quietud.

Arribà un dia que, fos perquè la gana va augmentar, fos perquè la colla de «gourmets» cresqué, el fet és que l'Esquirol i els seus companys cridaren a n'en Dolfo per dir-li que havia de mirar de pescar un peix.

Amb tota la seva bona fe, en Dolfo els va contestar que amb el seu bon petit i vell feia tot el que podia. Si en tingués un de més gros, llavors la cosa ja canviaria. La colla de l'Esquirol estudià la proposta del vell pescador i acordà comprar-li un bot nou i més gros.

Una mica de cada butxaca i quelcom que els va pagar l'assegurança per l'incendi «fortuït» del vell bot que no feia molt acabaven d'assegurar, **pogueren reunir 150 pessetes** que és el que els cobrà en «Baduret» per un de nou.

Per cert, un dia que en Dolfo anà a veure si el seu bot estava gaire avançat, en Baduret li digué:

-Dolfo, m'has de dir quin nom li he de posar.

-Ara sí que m'emprenyes —li respongué en Dolfo. Fota-li qualsevol cosa.

Passaren uns dies i arribà el moment d'anar a buscar el bot que ja estava enllestit.

-Preò quin carai de nom li has fotut? —va preguntar en Dolfo dels muts, tot sorprès pel que li havia pintat en el bot.

-Te fot, no em facis pas riure! —li respongué en Baduret, tot seriós. Li he posat el nom que tu em vas dir.

Des d'aquell moment, hi hagué a L'Escala un bot anomenat **«Qualsevol cosa»**.

El que sí no era qualsevol cosa, era l'abundós i bon peix que a partir d'aquell moment pescà en Dolfo. Almenys això deien l'Esquirol i els seus contertulis que des d'aquell instant no hagueren d'estalviar més el peix que ja trobaven bo i cuinat quan arribaven a Montgó per tal de fer un tiberi dels seus.

SASTRERIA

Vilabrú